

De boekwinkel aan de baai

Debbie Johnson bij Boekerij:

Zomer in het Duincafé
Kerstmis in het Duincafé
Thuis in het Duincafé
Zonnige dagen in het Duincafé
Een kerstcadeau van het Duincafé
Een huwelijk in het Duincafé

Ooit, misschien

De boekwinkel aan de baai

Debbie Johnson

*De boekwinkel
aan de baai*

Vertaald door Hanneke van Soest

ISBN 978-90-492-1361-9
ISBN 978-94-023-3062-5 (e-book)
ISBN 978-90-492-1492-0 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Hopeful Hearts Bookshop*
Vertaling: Hanneke van Soest
Omslagontwerp: Punchdesign | Johannes Wiebel
Omslagbeeld: © Johannes Wiebel | Punchdesign, Munich, using
images from stock.adobe.com
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2026 Debbie Johnson

Debbie Johnson has asserted her right to be identified as the author of this work.

First published in the English language in 2026 by Storyfire Ltd, trading as Bookouture.

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Helen, Fionn en Laika, met liefde en Pringles xxx

Deel 1

Het begin

Proloog

Moira

VIER JAAR GELEDEN, BONNIE BAY

‘Moeten jullie niet eens naar huis?’ vraagt Moira resoluut, al heeft ze een geamuseerde glinstering in haar ogen. ‘Moet ik zo’n bel aanschaffen die ze in pubs hebben, zodat ik jullie eruit kan schoppen?’

‘Je kunt mensen niet een boekwinkel uit schoppen,’ merkt haar kleinzoon Robbie op. ‘Dat is tegen de wet. Toch, Rory?’

Rory – van Ierse afkomst en in een vorig leven een zeer succesvol advocaat – kijkt Moira aan over de rand van het boek over renaissancekunst dat hij aan het lezen is. Hij knikt, zijn knappe gezicht staat ernstig, en zegt: ‘Klopt als een bus, Robbie. Je zou onze fundamentele mensenrechten schenden als je ons vraagt te vertrekken, Moira. Deze dienst die jij aan de gemeenschap verleent, is essentieel.’

Hij maakt een gebaar om zich heen om de winkel aan te duiden, met zijn overvolle planken, de schots en scheve stapels boeken en de heerlijk willekeurige manier waarop alles is georganiseerd.

Rory en Robbie zitten samen aan de grote ronde tafel die midden in de ruimte staat. Het tafelblad ligt bezaaid met tijdschriften en kranten, en her en der staan mokken en borden waarop dikke, beboterde sneeën toast hebben gelegen maar nu enkel nog kruimels liggen.

In de open haard laait het vuur op. Zacht sissend en knetterend verspreidt het zijn warmte, en op de achtergrond klinkt muziek. Een melodieuze, rustige folknummer, bijna een slaapliedje. Het is er warm, knus en uitnodigend, en het komt regelmatig voor dat bezoekers vredig indommelen nadat ze zich met een goed boek in een van de kleine nissen hebben genesteld.

Tafeltjes staan verspreid door de ruimte, net als comfortabel gestoffeerde stoelen. Er zijn gezellige hoekjes, waarvan vele nog bezet worden door mensen die er zitten te lezen of te kletsen. Formeel gezien is dit misschien een boekwinkel, maar het is altijd net zozeer een bibliotheek en een buurthuis geweest als een plek waar boeken worden verkocht. Een ruimte waar mensen samenkomen, verenigd door de magie van verhalen, door het plezier van zowel lezen als samen zijn met vrienden.

‘Ik weet niet of ik jouw versie van de wet wel vertrouw, Rory Callaghan,’ merkt Moira op, die streng probeert te klinken maar een grijns niet kan onderdrukken. Ze weet dat ten minste een deel van de mensen hier er voor háár is, om haar steun te bieden, haar te laten weten dat ze niet alleen is. Het is lief en het raakt haar meer dan ze had kunnen denken... maar er moet ook een eind aan komen, in elk geval voor vandaag. Ze heeft werk te doen. ‘Scheer je weg, charlatan!’

Rory heft zijn handen alsof hij zich overgeeft en staat op. Hij is lang, torent boven haar uit, maar wat Moira aan lengte tekortkomt, compenseert ze met haar houding. Hoewel ze in de zeventig is, is ze pezig en fit doordat ze een leven lang alle uithoeken van Schotland heeft verkend. Robbie zegt altijd dat ze deels oma, deels berggeit is. Met haar handen in haar zij kijkt ze naar hem op.

‘Oké, oké,’ zegt Rory, die glimlachend op haar neerkijkt. ‘Ik weet wanneer ik ergens niet gewenst ben!’

Hij drukt een tedere kus op haar voorhoofd en knijpt even in haar schouders. ‘Red je je wel?’ vraagt hij zacht, met nog steeds een vleugje Ierland in zijn accent.

‘Ja hoor,’ antwoordt Moira, die hem een klopje op zijn hand geeft. Nu Rory weggaat, maken de andere klanten ook aanstalten om te vertrekken. Iedereen van wie ze afscheid neemt, noemt ze bij naam, zelfs de twee toeristen die in de vakantie-huisjes verblijven. Ze zorgt er altijd voor dat ze te weten komt hoe mensen heten én wat ze graag lezen. Hoe kan ze hun anders hét perfecte boek aanraden?

Uiteindelijk zijn alleen Robbie en zij nog over. Hij zit in zijn gehavende exemplaar van *Zeevogels van de Schotse Eilanden* te bladeren, waar hij al weg van is sinds hij als timide jongetje naar Bonnie Bay verhuisde. Zijn opa Angus ging vroeger met hem bij de open haard zitten om hem de foto’s te laten zien van de aalscholvers, de kleine jagers, de papegaaiduikers en de drieteenmeeuwen. Toen hij hier net woonde, was hij verlegen en bang, en het boek hielp hem daaroverheen te komen. Het voerde hem mee naar een veilige, magische plek, zoals alle goede boeken dat kunnen.

‘Het is tijd dat jij ook gaat, Robbie,’ zegt ze gedecideerd tegen hem. ‘Ik weet dat je nog moet studeren. Ik red me hier wel.’

Als hij haar weifelachtig aankijkt, zet ze haar handen weer in haar zij en neemt hem met een schuin hoofd op. Aan de uitdrukking op haar gezicht ziet hij dat hij niet tegen haar moet ingaan. Dat heeft hij in de loop der jaren wel geleerd.

‘Waarom ga je niet met me mee naar huis?’ vraagt hij. ‘Dan doen we een wedstrijdje. Wie als eerste voorbij de steiger is wint!’

Dat doen ze vaak, die twee. Het is een bekend gezicht, het tweetal dat door de mooie straatjes van Bonnie Bay rent. Stampend over de kinderkopjes zitten ze elkaar dan door de kleine vissershaven achterna. Ondanks het leeftijdsverschil is het nooit zeker of Robbie zal winnen. Ze schudt haar hoofd en wijst naar haar feloranje sportschoenen. Ze houdt van felle kleuren, vooral aan haar voeten. Ze grapt dat als ze ooit van een klif valt,

de hulpdiensten haar sneller zullen vinden.

‘Dan zou jij verliezen, dat weet je net zo goed als ik. Dit zijn supersnelle sportschoenen. Maar niet vanavond, lieverd. Ik moet hier nog even blijven. Ik heb dingen te doen.’

‘Dat speciale project van opa en jou, bedoel je?’ vraagt hij, en hij kijkt haar recht aan, zoekend naar tekenen van verdriet.

‘Precies. En ik moet ook nog wat opruimen. Je weet dat dat me altijd helpt om tot rust te komen, dus vraag niet of je mag blijven om te helpen. Ga terug naar huis en maak een vuur in de open haard, zodat het lekker warm is als ik thuiskom.’

Met tegenzin gaat hij akkoord, en ze loopt met hem mee naar de deur. Ze zwaait hem uit en glimlacht liefdevol terwijl hij wegsilentert. Hij is nu een lange slungel maar is nog niet helemaal in zijn lijf gegroeid. Ze zucht en blijft even bij de deur staan om van het afnemende zonlicht te genieten, van wat een heldere maar ijskoude lentedag is geweest. De schemering daalt over hun dorpje neer en werpt een donkergouden gloed over hun magische hoekje in het hoge noorden van Schotland.

Nu ze een ogenblik neemt om rond te kijken, kan ze genieten van wat ze om zich heen ziet, precies wat haar Angus altijd zei dat ze moesten doen. De heldergekleurde boten dobberen in de haven, met zeilen die wapperen en klapperen in de wind, hun bellen en beslag klinken als een dissonant maar toch charmant koor. De straat met kinderkopjes loopt dwars door het hart van het dorp, met aan weerszijden een lange rij pastelkleurige gebouwen, als een fraai lint langs de waterkant. En pal voor dat alles ligt de zee, wild en glorieus, die de lucht vult met haar frisse, zilte geur.

Bonnie Bay ligt aan een *firth*, een inham van de Noordzee, met aan de ene kant de haven en aan de andere kant een strand. De golven glinsteren in het afnemende licht, de jan-van-genten die van en naar hun nesten vliegen vormen witte strepen in de lucht en de wulpen op het zand vullen de lucht met hun klaaglij-

ke fluitkreten. De golven rollen het strand op, de altijd aanwezige soundtrack van haar leven. Het is prachtig, en bij de aanblik springen Moira de tranen in de ogen.

Ze stapt naar buiten en draait zich dan om naar de ingang van boekwinkel De Horizon. Het is een briljante naam, helemaal Angus' idee. Bonnie Bay voelt aan alsof het aan het einde van de wereld ligt, met naar het noorden de Orkney- en de Shetlandeilanden, en uiteindelijk de kust van Noorwegen en IJsland... Maar vanaf hier ziet het er zo niet uit. Vanaf hier lijkt de oneindigheid zich voor hen uit te strekken, alsof God hier zoiets volmaakts heeft geschapen dat Hij verder niet de moeite heeft genomen om nog iets te scheppen.

Ze huivert, want ineens voelt ze hoe koud het is, en gaat weer naar binnen. Het belletje rinkelt wanneer de deur open- en dichtgaat, een van haar lievelingsgeluiden. Ze leunt even met haar rug tegen de gesloten deur aan en voelt zich schuldig over de opluchting dat ze eindelijk alleen is. Hier, op deze plek, waar ze zich zo compleet voelt als ze zich op dat moment maar kan voelen.

Ze ademt in en vindt troost in de vertrouwde geuren. Vers gesneden bloemen, rozen en heide. De zeezout-lavendelkaarsen die haar vriendin Ginny heeft gemaakt. En daaronder de boeken... Honderden, waarschijnlijk duizenden boeken. Oude boeken, nieuwe boeken, de beduimelde, de haveloze en de smetteloze, allemaal vertellen ze hun eigen verhaal en brengen ze hun eigen geschiedenis mee. Papier, drukletters en een heel klein vleugje ouderdom, allemaal vermengd tot een unieke geur die in één woord te vatten is: thuis.

Moira strijkt haar zilvergrijze krullen achter haar oren en gaat aan de slag. Het was een goede dag in De Horizon. Een dag vol geklets, gezelligheid en warmte, met het ongedwongen comfort dat je vindt door simpelweg in het gezelschap van anderen te zijn. Door contact te zoeken en dan een glimlach of een hoofd-

knikje te krijgen, hoe vluchtig ook. Lezen, praten, lachen. Dat is volgens haar waar het in het leven om draait.

Toen ze deze winkel opende, droomde ze ervan dat die zo zou zijn: een tweede thuis. Angus was zijn hele werkzame leven visser, een zwaar beroep waarin hij tot ver in de zeventig tegen de elementen moest vechten, maar hij had ook een gevoelige kant. Een kant die voeling had met de pracht van de natuur, die hield van poëzie, Shakespeare en kunst. Hij maakte de mooiste foto's, reciteerde Burns en stond bij het creëren van dit kleine, boekenrijke toevluchtsoord pal achter haar.

Hij maakt er net zo goed deel van uit als zij, en nu is Moira van plan hem daarvoor te bedanken met nog één missie, hun 'speciale project', zoals Robbie het noemt.

Eerst ruimt ze op. De borden en mokken brengt ze naar de keuken en ze veegt de tafels schoon. Ze maakt een stapel van de tijdschriften en kranten en zet de boeken terug in de boekenkasten. *Woeste Hoogten* plaatst ze naast *Duizend schitterende zonnen* en *Haken voor beginners* naast een geïllustreerde uitgave van *De geheime tuin*. Ze neemt even de tijd Enid Blytons boekenreeks *De Magische Verre Boom* recht te zetten en strijkt liefdevol met haar vingertoppen over de kaft van *Zeevogels van de Schotse Eilanden*. Dan steekt ze een van Ginny's kaarsen aan en zet die op de grote tafel bij de open haard.

Daarna haalt ze alles tevoorschijn wat ze nodig heeft en schenkt zichzelf een mok thee in, sterk en zoet, met een scheutje melk.

'Bouwvakkersthee,' zegt Angus vanuit zijn stoel tegenover haar. Dat was altijd zijn favoriete plek, vlak bij de open haard. 'Ik kan het weten. Die heb ik vaak genoeg voor je gezet!'

Ze kijkt even op en knikt ter bevestiging. 'Je bent er dus weer? Heb je gewacht tot iedereen weg is om groots je entree te maken?'

Ze laat haar blik over hem heen glijden, nog steeds een potige

gestalte, met grijs maar dik haar en een gezicht getekend door zowel vreugde als verlies. Hoewel niet knap op een Hollywood-manier, is hij absoluut haar hoofdrolspeler. De enige van wie ze ooit heeft gehouden.

‘Uiteraard. Je weet dat ik alleen oog heb voor jou, Moira McLeod. Laat je thee nou niet koud worden, vrouw. Al durf ik te wedden dat hij niet zo lekker is als de thee die ik altijd voor je zette.’

Ze neemt een slokje en proeft dat hij gelijk heeft. Haar eigen thee is inderdaad niet zo lekker. In de vijftig jaar dat ze getrouwd waren, bracht Angus haar elke ochtend een kop thee op bed. In voor- en tegenspoed, bij ruzies en patstellingen, hij week nooit af van zijn ritueel, wat er ook gebeurde. Dan overhandigde hij haar de thee met een kus en zei hij: ‘Sterke thee voor een sterke vrouw.’ Het was de allerbeste manier om de dag te beginnen.

‘Zo,’ zegt hij met een handgebaar naar de tafel. ‘Je hebt alles al klaarstaan, zie ik. Zet je dat gekke plan toch door?’

Ze knikt en klapt een van de kaarten open die ze voor zich heeft neergelegd. Het is er een uit een set, en op elke staat een prachtige foto van de lokale omgeving, genomen door die grote, nurkse man. Bergen, rotswanden, vogels en beestjes, allemaal in hun natuurlijke glorie, allemaal op hun eigen manier volmaakt.

‘Ja. Ik kan toch niet anders, Angus? Na die dag die we samen hadden, toen jij met dit idee kwam? Als ik er nu op terugkijk, besef ik dat het een fantastische tijd was. Simpel, net als alle fijne dingen.’

‘Bedoel je mij, vrouw? Noem je mij simpel?’

‘Nee,’ verzekert ze hem glimlachend terwijl ze met haar vinger over de foto van een papegaaiduikerkolonie in de buurt van Bonnie Bay strijkt. ‘Jij bent verre van simpel. Maar die dag was zó fijn...’

Zoals zo vaak sinds toen gaat ze in gedachten terug naar die dag. Naar een warme zomermiddag, afgelopen jaar, toen het le-

ven goed was en ze zich onsterfelijk waanden. Ze hadden op de rand van de klif gezeten en naar de dolfinen gekeken, die in de blauwe zee onder hen ronddartelden. Vanaf die plek kon je ook walvissen en zeehonden zien, maar de dolfinen waren hun lievelingsdieren. Na een dag genieten – een picknick, vrolijk gelach en zelfs een paar zoenen – scheen de zon op hun gezicht.

‘Wat hebben we toch geboft, lieverd,’ had hij gezegd, en hij had zijn knokige hand in de hare laten glijden en er een kneepje in gegeven. ‘We hebben meer gewonnen dan verloren. Ik vind dat we het goede moeten doorgeven.’

‘Het goede?’ had ze met opgetrokken wenkbrauwen gezegd. ‘Ben je soms al aan de whisky gegaan, Angus? Je klinkt als zo’n zweverige vent op tv!’

Ze hadden nog wat gelachen – ze lachten altijd, Robbie zei dat het hun ‘liefdestaal’ was, wat dat ook mocht betekenen – maar ook gepraat. Er was een idee ontstaan, een klein project waar ze samen aan zouden werken nu hij eindelijk met pensioen was. Dat was tenminste het plan geweest. Helaas had het lot andere plannen gehad, zoals zo vaak.

‘Ik had gedacht dat we dit als stel zouden doen, Angus,’ zegt ze nu, terug in het heden. Met ogen die glanzen van de tranen kijkt ze naar haar man. ‘Ik had gedacht dat we altijd met zijn tweetjes zouden blijven...’

‘Ik weet het, schat, ik weet het. Het spijt me zo dat ik je moest verlaten. Je weet toch dat ik dat nooit gewild heb?’

Ze knikt en veegt haar tranen weg. Natuurlijk weet ze dat Angus niet echt gezellig met haar zit te kletsen in zijn stoel. Angus is vlak voor Kerstmis overleden en sindsdien is het leven niet meer hetzelfde.

Ze gelooft niet in geesten en het beeld van de man die tegenover haar zit, is precies dat. Een geestverschijning die haar brein oproept wanneer ze alleen is, om haar te helpen het verlies te verwerken. Het is haar versie van met hem praten bij zijn graf,

iets wat Robbie doet, weet ze. Hij neemt zelfs een fles Glenfiddich mee naar het kerkhof en drinkt dan een glaasje met zijn opa. Ze missen hem allebei vreselijk en hebben het verlies ieder op hun eigen manier moeten verwerken, hebben ieder hun eigen manier moeten vinden om de leegte te vullen die Angus heeft achtergelaten.

‘Dat weet ik. En ik ben vast een gestoorde ouwe taart omdat ik er nu met jou over zit te praten, hè? Want jij bent er al een hele poos niet meer..’

‘Klopt. Ik ben er niet meer, maar op de manieren die tellen, zal ik altijd bij je zijn, mijn lieve schat. Dus hou op met huilen en ga aan de slag. Die kaarten schrijven zichzelf niet, of wel?’

‘Ik weet niet goed wat ik moet schrijven,’ zegt ze terwijl ze een pen pakt en naar een lege kaart staart.

‘Schrijf zoals je alles doet, Moira, vanuit je hart.’

Ze kijkt naar de lege stoel voor het dovende vuur. Vanuit je hart, herhaalt ze in zichzelf.

Dat hart voelt op dit moment misschien gebroken aan, maar ze is oud en wijs genoeg om te weten dat het zal helen, op een paar barsten na. En dit plan kan daarbij helpen. Ze moet het goede doorgeven, zoals hij zei.

In elke kaart zal een boodschap staan, een uitnodiging, de kans om deze boekwinkel te bezoeken, dit dorp, om wat tijd in dit wereldje door te brengen. Angus was dol op deze plek en vond dat anderen hetzelfde voorrecht moesten hebben als zij. Hoewel hij het zelf niet meer kan meemaken, is ze vastbesloten zijn wens te vervullen.

Op al deze kaarten zal ze iets schrijven, ze vullen met liefde, hoop en hartelijkheid, om ze daarna elk in een boek te verstoppen. Die boeken zullen de wereld in worden gestuurd, en ze zal er alles aan doen om ze een zo groot mogelijk bereik te geven. Dat was de bedoeling van Angus’ oorspronkelijke idee, dat mensen die boeken, die kaarten, die uitnodigingen zouden vinden

en dat dat misschien wel hun leven zou veranderen.

Robbie vond het een geweldig idee en zei voor de grap dat ze goudkleurige enveloppen moesten gebruiken, zoals in *Sjatie en de chocoladefabriek*. Ze had tegengeworpen dat dat plagiaat zou zijn en dat ze niets van Roald Dahl mochten pikken, ook al leek hij haar iemand die een plan als dit leuk zou vinden.

Moira bijt op haar lip, pakt haar pen en een van de enveloppen. Ineens krijgt ze een ingeving en schrijft ze: 'Aan de juiste persoon, op het juiste moment.'

Het is een goed begin, dat de sluizen van haar creativiteit openzet. Terwijl ze zit te schrijven, stopt ze alles wat ze heeft in die waardevolle boodschappen – al haar pijn, al haar hoop, al haar emotionele energie. Ze stopt alles erin en voelt zich daarvoor beter.

Zal het werken? Ze heeft geen idee, maar hoopt het van harte. Ze denkt dat het kan slagen. Misschien niet meteen, maar uiteindelijk wel. Deze kaarten zullen precies terechtkomen waar ze nodig zijn.

Bij de juiste mensen, op het juiste moment.

Deel 2

Het midden

1

Kate

HEDEN, LONDEN

‘Ik ben onzichtbaar geworden,’ zeg ik hardop tegen mezelf. ‘Ik ben Kate Daniels, de geweldige onzichtbare vrouw! Ik zou een bank kunnen beroven, mijn ex kunnen bespioneren of zonder kaartje de bioscoopzaal binnen kunnen glippen...’

Ik overpeins de spannende mogelijkheden die mijn nieuwe bestaan me biedt terwijl ik in een drukke Londense straat op de stoep sta, van top tot teen kletsnat van vuil gootwater. Het is koud en smerig en zit overal. Als ik in een gracht was gesprongen en het YMCA-dansje had gedaan, compleet met alle bewegingen, had ik niet natter kunnen zijn.

Ik sta bij een bushalte in een poging thuis te komen na mijn werk als uitzendkracht op een kantoor. Helaas had de bus andere plannen, want hij reed me ondanks mijn overduidelijk opgestoken hand voorbij. Hij remde niet eens af. Sterker nog, hij reed door een grote plas, waardoor ik al dat water over me heen kreeg. En vanochtend negeerde de vrouw in het koffietentje me zeker vijf minuten lang en vroeg een man met wie ik de afgelopen twee weken heb samengewerkt of het mijn eerste dag was. De enige verklaring die ik kan bedenken is dat ik onzichtbaar ben geworden. Ik staar naar mijn trillende vingers. Die kan ik nog zien, maar dat zegt niets.

‘Je kunt dus bij een geldautomaat de pincode van mensen afkijken,’ zegt een stem achter me.

‘Of spullen in hun huis verschuiven, zodat ze denken dat ze last hebben van een klopgeest!’ voegt een ander eraan toe.

‘Of bij American football in de kleedkamer rondhangen om een glimp van Travis Kelces kont op te vangen. Wat een lekker stuk is dat!’

Terwijl er water uit mijn doorweekte haar op mijn al even doorweekte jas druipt, draai ik me abrupt om. Achter me staat een stelletje tienermeiden in groen-witte schooluniformen. Ze zijn een jaar of vijftien en barsten nu allemaal in lachen uit. ‘Viezerik!’ zegt een van hen, die haar vriendin in de buik port. ‘Trouwens, Travis Kelces kont boeit haar niet, ze is stokoud.’

‘Echt wel!’ beweert ik opstandig. ‘Nou ja, dat denk ik... Wie is dat eigenlijk? Bovendien ben ik niet oud. Ik ben veertig!’

‘Je bent ouder dan mijn moeder,’ zegt de buikprikker droogjes, en ze kijkt me recht aan. Uit haar blik blijkt dat ze een risicoanalyse heeft uitgevoerd en besloten heeft dat ze me in een gevecht wel kan verslaan. ‘Hoewel, lastig te zien hoe oud je bent, want je bent onzichtbaar...’

Weer schieten ze allemaal in de lach en ik vraag me af of er een woord is voor een groep tienermeisjes. Misschien een zwerm, zoals bij kraaien. Of een plaag, zoals bij sprinkhanen. ‘Een kudde,’ zeg ik, weer hardop. De meiden wisselen blikken en een van hen maakt het universele tikgebaar tegen haar slaap om aan te geven dat er een steekje bij me loszit.

‘Nou, inderdaad,’ zegt de aanvoerder, en ze kijkt weer op haar telefoon. De rest volgt haar voorbeeld, en ineens ben ik afgeserveerd. Irrelevant.

Onzichtbaar.

Ik wring mijn paardenstaart uit en staar achter hen naar de dienstregeling voor de bus. Fantastisch: pas over een uur komt de volgende. Ik ga wat dichterbij de meiden staan, gewoon om

te laten zien dat ik me niet geïntimideerd voel. Dat ben ik wel, maar het is belangrijk om de schijn op te houden. Ik weet nog dat ik, toen ik op die leeftijd met mijn vriendin Lucy optrok, veel stoerder probeerde over te komen dan ik me voelde.

‘Donder op, mafkees!’ zegt de alfameid, haar gezicht vertrokken in een grimas. Ik schrik van het venijn in haar stem, word er bang van. Ze heeft waarschijnlijk een vreselijke naam, iets als Maud of Veruca, waardoor ze vanaf haar geboorte verbitterd is geraakt. ‘Je drupt op mijn iPhone!’ voegt ze eraan toe.

Ik kijk omlaag en zie dat ze gelijk heeft, dus schuifel ik achteruit. Dan maak ik mezelf belachelijk door ‘sorry’ te zeggen, slapeling die ik ben.

Er zit niets anders op dan te vertrekken. Ik moet hier weg. Anders word ik misschien neergestoken, of doodgeslagen door een kudde iPhones. Dan zou ik een volkslegende worden. Misschien zouden er zelfs memes van me op internet verschijnen. ‘Wees voorzichtig buiten,’ zouden bezorgde moeders dan tegen hun kinderen fluisteren. ‘Zorg dat je niet gedood wordt door de scherpe hoek van een Apple-toestel, zoals die arme onzichtbare vrouw!’

Ik speel even met het idee de telefoon uit haar hand te grissen en het op een lopen te zetten. Ik heb een busabbonnement en kan me geen taxi veroorloven. Zij heeft waarschijnlijk een Uber-account, dus ik zou triomfantelijk de bus naar huis kunnen nemen. Aan de andere kant, stel dat ik word gearresteerd, het zou een afgang zijn om voor zoiets in de gevangenis te belanden. Dat bewaar ik liever voor iets spectaculairders, zoals een Krispy Kreme-donut jatten uit de vitrine bij de supermarkt.

Het is een vroege zomerdag in Londen, wat magisch klinkt. Als iets uit een romantische musical, met cartoonvogeltjes die rond het hoopvolle gezicht van onze heldin kwetteren terwijl ze door Hyde Park tapdanst. De werkelijkheid is minder magisch. Het regent nu al dagen, de zon gaat schuil achter grijze wolken,

de riolen lopen over en elke avond staan er waarschuwingdriehoekjes op de weerkaarten. Goed weer voor eenden, zei mijn moeder altijd.

Helaas ben ik geen eend. Ik zou het best leuk vinden om een eend te zijn. Leuker dan door drukke straten te slenteren en paraplu's in je oog te krijgen. Dat is mijn eigen schuld, want ik ben lang en ik slenter. In Londen mag je niet slenteren. Je moet haastig op weg zijn naar iets en zelfverzekerd en drukbezet overkomen, alsof je op tijd op het NAVO-hoofdkwartier moet zijn om een mondiale crisis af te wenden.

Ik baan me een weg langs souvenirwinkels met kletsnatte markiezen die de plastic Big Ben-beeldjes eronder beschermen tegen de regen en blijf even staan voor een drukke bar. Hoewel de ramen beslagen zijn, zie ik dat hij stampvol zit. Stelletjes, vrienden, gezelligheid. Dingen die ik me nog vaag herinner.

Door de meiden bij de bushalte moet ik denken aan Lucy, die ik al een paar jaar niet meer heb gezien. We raakten elkaar uit het oog toen zij kinderen kreeg en ik trouwde. Het leven werd druk en langzaam maar zeker werden we Facebook-vriendinnen die voornamelijk communiceren via blauwe duimpjes.

Blijkbaar is het na mijn huwelijk met veel van mijn vriendschappen zo gelopen. Allemaal druk met ons eigen leven. Zij komt misschien wel het dichtst in de buurt van een vriendin, de laatste die ik nog heb.

In een opwelling pak ik mijn telefoon en bel ik haar. Tot mijn opluchting word ik doorgeschakeld naar de voicemail, want ik heb geen idee wat ik zou moeten zeggen. 'Ik kwam net een paar gemene rotmeiden tegen bij de bushalte en toen moest ik aan ons denken. Niet dat wij gemeen waren.'

Misschien belt ze me later wel terug en kunnen we afspreken om iets te gaan drinken. Dat zou ik leuk vinden, bedenk ik. Ik zou graag niet-onzichtbaar willen zijn, en misschien moet ik meer moeite doen om weer contact te leggen met mensen die me echt zién.